

diskutere: Hvad betyder det i virkeligheden at gå foran? Betyder det, at vi skal bruge hele bruttonationalproduktet på at give social bistand til hinanden her i Danmark, eller betyder det, at vi skal producere noget mere, så vi er i stand til også at hjælpe den øvrige verden?

Jeg synes, succeskriteriet er ganske udmærket beskrevet i sætningen »at få har for meget og færre for lidt«. Men når det gælder den sociale bistand, lød det for mig, som om hr. Villy Søvndal ville demonstrere over for verden, at vi er så meget bedre, fordi vi har et kæmpestort socialt budget. Det synes jeg ikke nødvendigvis er et succeskriterium, og hvis vi skal have en stor social debat om vilkårene i Danmark, synes jeg, hr. Villy Søvndal skulle bruge noget andet end det sociale topmøde som anledning til det.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal såmænd bare sige i al fredsommelighed til Venstres ordfører, at for os er det underligt at underskrive en Københavnserklæring, der direkte taler om, at hvert enkelt land også har et nationalt ansvar over for arbejdsløshed og udstødelse, og diskutere en redegørelse, der også anerkender den tankegang og indeholder et afsnit om de ting, uden efterfølgende at drage nogle konklusioner.

Jeg får jo mulighed for at svare ordførerne senere, men jeg vil godt kvittere over for fru Lotte Henriksen. Vi finder det også afgørende, at der er enighed om bistandspolitikken, som det er tilfældet i dag. Det, der skiller os, er vurderingen af, om det, at vi har forpligtet os nationalt, skal have konsekvenser eller ej.

Henriette Kjær (KF):

Da vi netop har haft en grundig drøftelse af regeringens redegørelse om opfølgningen af det sociale topmøde, og da mit partis ordfører, fru Pia Christmas-Møller, fortsat ikke kan være til stede på grund af et andet møde her i huset, skal jeg koncentrere mit indlæg om det dagsordensforslag, der er oplæst af fru Lotte Henriksen.

Vi mener, denne dagsorden udtrykker de væsentligste punkter i kampen for en fortsat social udvikling. Det er afgørende, at der kæmpes målrettet for at gennemføre de resultater, der rent faktisk blev opnået på det sociale topmøde i København, og at vi i Danmark holder sammen i den brede enighed om den danske indsats, vi rent faktisk mødte op med til topmødet i fjor.

Der skal fortsat kæmpes hårdt for 20:20-princippet, og det er et udmærket skridt i den rigtige retning, at vi fik topmødets accept af, at interesserede lande kan aftale en sådan frivillig ordning. Nu må der arbejdes hårdt for, at så mange som muligt gør brug af denne mulighed, så vi kan få et bredt erfaringsgrundlag. Også arbejdet med eftergivelse af de mest forgældede udviklingslandes gæld er af afgørende betydning for, om der kan opnås egentlige fremskridt, og endelig kan vi varmt støtte opfordringen til at udvikle redskaber, der kan forbedre den statistiske målbarhed af den sociale udvikling. Bedre muligheder for at sammenligne statistikker giver væsentlig bedre muligheder for at målrette indsatsen.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal også spare Folketinget for gentagelser fra redegørelsesdebatten, hvor vi havde rig mulighed for at gå i detaljer om det sociale topmøde.

Men jeg kan ikke lade være med at tage det spørgsmål op, som hr. Søvndal rejste: Er det forkert at drage danske nationale problemer ind i debatten om topmødet? Det kan man jo have forskellige meninger om, og hr. Søvndal har jo ret, når han fremhæver en række af de uløste problemer herhjemme. Det er jo rigtigt, at der er problemer med boligløse, sindslidende og folk, der er uden grundlag for deres sociale tilværelse. Her har vi noget, der må bringes i orden, og med »vi« mener jeg ikke mindst kommunerne, som burde have taget nogle af de ting op – ikke mindst på grundlag af den lovgivning om boligløse og andre med den type problemer, som Folketinget vedtog for ganske længe siden.

Jeg synes også, det er fuldstændig rigtigt, at vi ikke kan være sådanne forhold bekendt. Men i en debat som denne er det vigtigt at holde målestokken klar og få de rigtige proportioner ind, og de sociale problemer og fattigdomsproblemerne bliver altså ikke større og tungere, fordi de tilfældigvis er danske. De fattigdomsproblemer, man har i ulandene, drejer sig om overlevelse. Det gør de ikke i Danmark, og derfor synes jeg, det både er vigtigt at advare mod proportionsforvrængning og vigtigt at advare mod det, jeg ikke kan dy mig for at kalde en slags fattigdomschauinvisen. Den advarsel er ikke rettet til hr. Søvndal, men til andre, som er tilbøjelige til at falde for det, som er meget fristende rent politisk, i hvert fald for nogle. Hvis der er problemer i Danmark, skal de løses, før vi begynder at løse noget som helst i omverdenen.